

123. Vierde Soester dicte (auteur: Ton Majoor)

Niet winnen, maar deelnemen is belangrijk

Een antiek pan-Helleens sportfestival, exclusief voor Griekse atleten in Olympia gevierd, breidde men later uit tot alle autochtone bewoners van het Middellandse Zeegebied.

In 393 schafte een Romeinse keizer die antieke spelen abrupt af; op initiatief van een Franse baron werden in 1896 in Athene de moderne Olympische Spelen georganiseerd: een succes van jewelste.

In 2000 begint weliswaar niet het nieuwe millennium, maar wel wordt het een olympisch jaar, evenals in 1996, toen onder meer waterpoloërs elkaar nietsontziend de medailleoogst betwisten.

Avant-gardistische exponenten van de hiphopcultuur verwachtten indertijd dat zij een-twee-drie en zonder meer op de olympiade konden terechtkomen met de hink-stap-sprong of als hordelopers.

Doch het waren onloochenbaar goocheme gedachteflitsen van de slimmeriken, die in allen gevalle als training ten minste eenmaal op hun mountainbikes over het parcours crosten.

In preolympische toernooien wordt allerwegen naar hartenlust gevolleyd, gejudood, gesurft, gerugbyd en gbaseballd; zal het rood-wit-blauw fier in top gaan en zal het Wilhelmus klinken ten aanhoren van vele geïmponeerde tv-kijkers met kippenvel?

Of moeten onze olympiërs, die rigoureuze selectie-eisen haalden, geruggensteund door de stereotiepe dolenthousiaste Oranjeaanhang, en plein public woordeloos bakzeil halen? Dat zou gênant zijn.

Ex-hockeysters en oud-coaches ten slotte beweren, dat alle optimistische prognoses overhoopgehaald kunnen worden, indien niet goed leidinggegeven wordt aan de Oranje-internationals.